

We zoeken vanmorgen met Elia naar de stilte, omdat we wel weten dat de wereld haar gang gaat, alles gaat gewoon door, maar wij hebben behoefte om even stil te staan.

Want er wordt ons hier in Godsnaam iets aangeboden en dan willen we stilstaan. Dan willen we niet doordraven van de ene afspraak naar de andere, van het ene verhaal naar het andere. werkdag in werkdag uit. Want pas wanneer je stilstaat, pas dan kun je ontvangen.

In deze weken merk je weer, hoe moeilijk mensen het vinden om even stil te staan. Van de 40dagentijd, en straks van de stille week trekt al bijna niemand zich meer iets aan. De economie draait op volle kracht en dagen rijgen zich aaneen, mensen hebben haast, willen vooruitgang boeken, het leven zelf lijkt aan velen voorbij te gaan. Waar zijn we met z'n allen toch bang voor? Waarom lopen mensen toch zo hard weg voor die stilte? Verdragen wij de stilte niet meer?

Ja, altijd als mensen uit zichzelf op zoek gaan naar God, dan kiezen ze de weg van het rumoer. Met veel tamtam proberen ze God als het ware wakker te schudden, en met veel lawaai willen ze God onder de aandacht brengen bij de mensen. En al gauw zien we de mensen ^{in de woestijn} ~~ontsporen. Dan raken ze het spoor bijster.~~ ^{ontsporen.} Zoals ten tijde van Elia, toen de mensen hun heil ^{- komen uit} zochten bij de Baal. En ze vonden het prachtig, dat de Baalspriesters zo luid als ze konden ^{- verspreiden} schreeuwden: Baal verhoor ons! ^{- het probleem}

En we weten van de stormwind die erop volgt: En daarin was de Here niet, en we horen van een aardbeving: En daarin was de Here niet. Maar tenslotte horen de mensen in de stilte: Het suizen van een zachte koelte. En daarin was de Here God.

De stilte zingt u toe o Here. Want in de stilte dan kun je God horen als het suizen van een zachte koelte, in de stilte kun je ontvangen, dan pas kun je Gods goede gaven ontvangen. Wij zien alsmaar om ons heen en vooruit en achteruit in alle drukte van ons leven. Maar pas in de stilte richten wij de ogen op naar de bergen, naar God, naar de hemel, naar het licht.

Ik wil u daarom hier en nu vragen: Verdraagt u de stilte? Verdraagt u het, om alleen te zijn met God in de stilte? Of is dat teveel gevraagd.

Anders gezegd: Vraag jezelf eens af: Waar is eigenlijk in mijn leven ruimte voor de stilte, zodat God met het suizen van een zachte koelte in je leven kan komen.

In mijn eigen leven ervaar ik God vooral, als ik even ophoud met het werk, en als ik me bedenk, hoe mooi en hoe wonderlijk het leven is. Het hele leven dat ons is gegeven.

En ik ervaar ook de stilte als ik alleen ben met muziek. Of wanneer je op een plek bent waar het heel mooi is. Maar er zijn ook moeilijker situaties waarin ik de nabijheid van God ervaar. In een gesprek met zieke mensen, of bedroefde mensen kan soms een stilte vallen. Dat er geen woorden meer zijn. En dan is er de ruimte voor God om in je leven door te dringen. In die stille momenten dan is God nabij. Hij is nabij in leven en in sterven.

den 7-els

Het zal daar stil geweest zijn in die bovenzaal, daar waar het pascha in gereedheid is gebracht. Het zal er stil geweest zijn, vanwege de spanning, want de leerlingen voelden wel aan, dat het een beslissend moment was in het leven van de Here Jezus.

Het is stil wanneer Jezus zelf het woord neemt. En Jezus gerbuikt woorden, die je bijblijven, die woorden, die Jezus spreekt als het stil is geworden onder de mensen. Want deze woorden liegen er niet om: Ze gaan over het Koninkrijk. En dan spitsen wij onze oren, want van dat Koninkrijk hebben wij hoge verwachtingen.

"Ik zal Pasen niet weer vieren, voordat het vervuld is in het Koninkrijk van God", zegt Jezus. En even later opnieuw: "Ik zal niet drinken, voordat het Koninkrijk Gods gekomen is."

Witelen beha-

Want wij weten heel goed, dat dat Koninkrijk van God pas definitief zal doorbreken, als *de* onze Messias terugkomt. Pas dan zijn alle krachten gemobiliseerd, om de wereld te overwinnen en te reinigen.

Jezus leven eindigt letterlijk en figuurlijk in doodse stilte. Maar omdat het Pasen werd, hoeven wij niet terug naar de doodse stilte van het begin, toen de aarde woest en ledig was. Nee, wij mogen ons leven inzetten bij Gods grote genade, *die ook van koelte om ons heen komt*

Wat is dat, genade,? Leren we daar iets over in de lezingen vandaag?

Jazeker, genade is de reikende hand van God naar zijn schepping.

Vele malen sloot God en verbond met mensen, met Adem en Eva, met Mozes, en nu met Elia. En dat verbond, waarvan de regenboog het voorteken is, dat verbond bestaat uit Gods grote liefde die naar deze wereld toekomt.

En het wonder van Gods verbond met mensen is, dat er niets is wat die liefde definitief kan keren.

Andersgezegd: De hele schepping is onderwerp van Gods liefde, ieder mens is onderwerp van Gods liefde, of de mens dat nu wil of niet. Of je er voor open stat of niet, jouw leven is onderwerp van Gods liefde.

Dat verbond is ook steeds weer nieuw geworden, in al die getuigen van de God van Israel, en in Jezus de Mensenzoon, en in de apostelen en de evangelisten. Steeds weer reikt Gods liefde naar ons, kwetsbare mensen.

En dan mogen we er wel op rekenen, dat God de stilte en de concentratie zoekt om zijn liefde voelbaar te maken.

En dan is het nodig dat wij proberen ons leven tot rust te laten komen, om uit de haast weg te stappen, de ogen te sluiten en innerlijk open te staan voor Gods liefde, die in vele kleuren tot je komt.

Elia verwachtte God in het rumoer van de storm, en misschien verlangde hij er ook wel naar dat God met veel bombarie zichtbaar en merkbaar zou worden. God kiest voor de stilte en de koelte. Oververhitting is nooit goed, ook niet voor je geloofsleven, want voordat je het weet wordt je een fanatiekeling.

En teveel lawaai is ook niet goed voor je geloof, want voordat je het weet ga je jezelf overschreeuwen.

God kiest voor de koelte en de stilte.

God komt tot Elia en tot israël op een moment, dat er veel excuses gemaakt moeten worden. Het volk laat zich meeslepen in de bombarie rond de baal, daar is tenminste wat te beleven, daar is vuur en lawaai en grote gebaren van de Baalspriesters. En God wil de mensen vasthouden, juist nu ze zich van Hem afkeren.

se kerk / schuld bekennen

Zelfs Elia gaat op een bepaald moment door de knieën: Hij is zo teleurgesteld in zijn God dat Hij Baal smeekt dat er regen mag komen op het droge land.

En bijna niemand herinnert zich meer hoe deze God zich kenbaar had gemaakt aan hun voorvaderen en had gezegd: Ik ben jullie God. Niemand wist het bijna meer.

En pas als alles stilvalt komt er die ontmoeting hier tussen hemel en aarde. En als God het woord neemt, dan blijkt die stilte niet een stilte na de storm te zijn, maar ook een stilte voor de storm.

salen

Want na deze warme ontmoeting in de koelte, zal er een storm van nieuwe plannen losbarsten. Elia heeft geen vrijblijvende ontmoeting met God. God zegt: Keer op je schreden terug, en zalf hazael tot koning. Een nieuw regiem met nieuw elan, en er mag een storm van gerechtigheid losbreken.

En een kleine groep van getrouwe gelovigen zal weer opnieuw beginnen met de dienst aan deze God, en zij zullen weer geloof hebben en anderen oproepen tot geloof en bekering.

Steeds weer begint God opnieuw, geeft Hij de mens een nieuwe kans. Zo vult Hij het verbond in. En wij van onze kant mogen onze invulling geven aan het verbond, daar de gerechtigheid te dienen. Door met nieuwe plannen hoopvolle initiatieven deze wereld en de samenleving nieuwe hoop te bieden.

Het gebral van de tegenstanders van God zal verstommen lezen we vandaag, in vrij harde bewoordingen.

Laten wij in deze weken van inkeer de stilte gaan zoeken, zodat we God ontmoeten, en laten we inspiratie uit de hemel ontvangen ieder op onze eigen wijze.

Zoek die stilte om tot je ziel te laten ^{het mysterie} doordringen, waar het eigenlijk om gaat in het evangelie: Wij verkondigen de dood des Heren, totdat Hij komt! Laten wij in stilte Gods liefde ontvangen, ieder levensdag opnieuw.

Want Gods genade komt ons tegemoet. AMEN
